

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/80/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2325201177
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2325201177.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členiek: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Bibiána Ťažiarová v sporovej veci žalobcu: UBC 2020, k. s., IČO: 53 151 135, Horné záhrady 2, Banská Bystrica, správca majetku úpadcu: PB Power Trade, a.s., IČO: 44 063 555, Za plavárňou 3937/1, Žilina, zast.: Advokátska kancelária STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s. r. o., IČO: 36 795 038, Dunajská 15, Bratislava, proti žalovanému: SKH plastic, spol. s.r.o., IČO: 45 284 954, Matúškovo 913, o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 29.04.2025, č. k. 28C/25/2025-86, takto

rozhodol:

Napadnuté uznesenie sa potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva na nehnuteľnosti žalovaného zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil po citácii ustanovení § 343 ods. 1, § 344, § 326 ods. 1 a 2, § 327, § 328 ods. 1 a 2, § 329 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že v danej veci neboli splnené podmienky na vydanie zabezpečovacieho opatrenia podľa § 343 ods. 1 CSP. V návrhu označené nehnuteľnosti sú vo výlučnom vlastníctve žalovaného, ktorý nie je vo vzťahu k navrhovateľovi dlžníkom, a preto je nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vylúčené. V konaní vo veci samej sa navrhovateľ ako žalobca domáha určenia neúčinnosti právnych úkonov – kúpnych zmlúv, uzatvorených medzi predávajúcim JASPLASTIK-SK spol. s r.o., IČO: 36 242 578 (ďalej len „JASPLASTIK-SK“) a žalovaným ako kupujúcim. Tento nárok žalobca odôvodňuje tým, že má vymáhateľnú pohľadávku voči JASPLASTIK-SK, ktorá nebola doposiaľ uhradená. Zabezpečovacie opatrenie slúži len na zabezpečenie peňažnej pohľadávky. Zabezpečovacie opatrenie neprichádza do úvahy v prípadoch, kde predmetom konania je určovací nárok.

2. Včasným odvolaním proti tomuto uzneseniu sa navrhovateľ domáhal jeho zmeny tak, že sa zabezpečovacie nariadi. Žalobca s dôvodom zamietnutia návrhu nesúhlasí, pretože podľa súd nesprávne právne vec posúdil a nesprávne vyhodnotil podstatné okolnosti prípadu. Súd uplatnil prílišne formalistický gramatický a reštriktívny výklad pojmu „dlžník“ podľa § 343 ods. 1 CSP. Súd neuplatnil právne závery Ústavného súdu SR v uznesení zo dňa 18.01.2018, sp. zn. II. ÚS 43/2018, ktoré potvrdzujú ústavnosť širšieho výkladu pojmu „dlžník“ v § 343 ods. 1 CSP tak, že je v prípade odporovacej žaloby možno požadovať nariadenie zabezpečovacieho opatrenia aj voči tretej osobe stojacej mimo záväzkového vzťahu veriteľa (žalobcu) a dlžníka a teda zriadiť zabezpečovacie právo aj na nehnuteľnostiach vo vlastníctve subjektu, v prospech ktorého bol ukracujúci úkon urobený bez toho, aby bol tento subjekt „priamym“ dlžníkom navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia. Súd nezohľadnil osobitosti prejednávanej veci spočívajúcej v reťazených prevodoch medzi spriaznenými osobami vo viacerých konkurzných konaniach, pričom podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 43/2018 je povinný venovať sa jednotlivým okolnostiam – a to predovšetkým existencii právnych vzťahov medzi sporovými stranami a tretími osobami či dlžníkmi. Súd neuplatnil rozhodovaciu prax Krajského súdu

Nitra, ktorý opakovane judikoval rozširujúci teleologický výklad pojmu „dlžník“ podľa § 343 ods. 1 CSP v prípade odporovacej žaloby tak, že sa na majetok prevedený ukracujúcim úkonom hľadá akoby išlo o majetok dlžníka (keď fakticky dochádza k uspokojeniu pohľadávky práve z neho), a preto je v takomto prípade podmienka ustanovenia § 343 ods. 1 CSP, že ide o zriadenie záložného práva na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka splnená. Súd nezohľadnil skutočnosť, že žalobca sa voči žalovanému v tomto odporovacom konaní nemôže domáhať vydania peňažnej náhrady podľa § 42a OZ z dôvodu litispendencie, pretože tejto náhrady sa už domáha v skoršom odporovacom konaní na OS Žilina sp. zn. 26Cbi/25/2015 voči spoločnosti JASPLASTIK-SK, preto mu ako jediný prostriedok právnej ochrany zostáva smerovať návrh voči žalovanému ako subjektu, v prospech ktorého boli nehnuteľnosti prevedené. Súd odňal žalobcovi možnosť efektívne sa domáhať právnej ochrany voči ukracujúcim úkonom medzi spriaznenými osobami. Zmyslom a účelom inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov je posilnenie právnej ochrany veriteľa brániť sa účinkom takých právnych úkonov dlžníka, ktoré sa vykonávajú na úkor veriteľa, čo nemožno považovať za súladné s ratio legis a princípom zákazu tzv. abusus iuris. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, pretože návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia smeruje na zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalobcu v sume 1 615 118,40 € uplatnenej v konaní na Okresnom súde Žilina sp. zn. 26Cbi/25/2015 voči spriaznenej spoločnosti JASPLASTIK-SK, čo je zrejme z petitu návrhu.

3. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd žalovaného podľa § 329 ods. 1 druhej vety v spojení s § 344 CSP upovedomil, že má možnosť sa vyjadriť k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a odvolaniu, no žalovaný túto možnosť nevyužil.

4. Odvolací súd po zistení, že odvolanie je podané včas a oprávnenou osobou proti uzneseniu, ktoré možno napadnúť odvolaním [§ 357 písm. d) CSP], preskúmal napadnuté uznesenie (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Žalobca svojím odvolaním predovšetkým spochybňuje názor súdu prvej inštancie, že zabezpečovacie opatrenie je vylúčené, pretože nehnuteľnosti označené v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sú vo vlastníctve žalovaného, ktorý ale nie je dlžníkom žalobcu. Nesúhlasí ani s tým, že zabezpečovacie opatrenie neprichádza do úvahy, keď je predmetom konania určovací nárok, pretože zabezpečovacie opatrenie slúži len na zabezpečenie peňažnej pohľadávky. Závery súdu prvej inštancie vychádzajú z výkladu § 343 ods. 1 CSP, ktorý upravuje základné predpoklady na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, najmä z výkladu pojmu „dlžník“ a „peňažná pohľadávka“. Žalobca naopak presadzuje názor, že za dlžníka na účely § 343 ods. 1 CSP treba považovať aj toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech (§ 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka; ďalej len „OZ“) a že peňažnou pohľadávkou v tomto kontexte sa má rozumieť pohľadávka, ktorej uspokojenie bolo ukrátené (§ 42a ods. 1 práva veta OZ).

6. Na rozsah pojmu „dlžník“ použitého v ustanovení § 343 ods. 1 CSP sú v právnej praxi rôzne názory. Ústavný súd úplne nevylúčil taký výklad § 343 ods. 1 CSP, ktorý predpokladá nariadenie zabezpečovacieho opatrenia voči tretej osobe (m. m. II. ÚS 43/2018 a II. ÚS 546/2018). Doplnil však, že je potrebné a podstatné zohľadňovať osobitosti (a venovať sa jednotlivým okolnostiam) každej preskúmvanej veci (najmä existencii právnych vzťahov medzi sporovými stranami, ako aj tretími osobami či dlžníkmi) (I. ÚS 118/2023). Odvolací súd na základe týchto východísk dospel k záveru, že pojem „dlžník“ treba v § 343 ods. 1 CSP vykladať v kontexte odporovateľných právnych úkonov rozširujúco.

7. Dôsledkom úspešného odporovania právneho úkonu je neúčinnosť tohto úkonu (§ 42b ods. 4 OZ). Právnu neúčinnosť charakterizuje samotný zákon tak, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právny úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a ak to nie je dobre možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. V zmysle ustálenej súdnej praxe (R 5/2008) neúčinnosť právneho úkonu sa voči veriteľovi prejaví tak, že na uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky možno vykonať exekúciu napr. predajom veci tak, ako by k zmene jej vlastníctva z dlžníka na iný subjekt (t. j. na žalovaného v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu) nebolo došlo. Ak to však nie je možné, napr. preto, že vec sa už nenachádza u žalovaného, priznáva zákon veriteľovi právo na náhradu voči tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech. Táto náhrada je limitovaná výškou prospechu, ktorý mal žalovaný z odporovateľného právneho úkonu. Pretože právo odporovať právny úkonom sa v zmysle ustanovenia § 42b ods. 1 v spojení s § 42a ods. 1

OZ uplatňuje žalobou o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu, môže právny dôsledok úspešného odporovania, t. j. neúčinnosť právneho úkonu (a teda možnosť veriteľa domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a ak to nie je možné, možnosť domáhať sa peňažnej náhrady), nastať až právoplatnosťou rozsudku, ktorým bude takejto žalobe vyhovie. Odporovacia žaloba nie je určovacou žalobou podľa § 80 OSP [§ 137 písm. c) CSP – pozn. dovolacieho súdu]. Súd totiž v skutočnosti neurčuje existenciu alebo neexistenciu právneho pomeru, ale rozhoduje konštitutívne, keď vyhlasuje právny úkon za relatívne neúčinný. Odporovateľný právny úkon sa stáva neúčinný až tým, že ho súd za neúčinný vyhlási. Tieto závery prevzala aj neskoršia judikatúra (R 34/2020).

8. Z § 343 ods. 1 CSP vyplýva, že účelom zabezpečovacieho opatrenia je posilniť postavenie navrhovateľa (žalobcu) ako veriteľa. Z toho, že k výkonu sudcovského záložného práva možno pristúpiť až vtedy, keď bude pohľadávka judikovaná (§ 343 ods. 3 CSP), zase plynie, že sa má posilňovať práve postavenie navrhovateľa ako potenciálneho oprávneného v exekučnom konaní. To je napokon zrejme aj zo samotného úvodného ustanovenia § 343 ods. 1 CSP, ktoré hovorí o obave, že exekúcia bude ohrozená. Vyššie spomenutý účel zabezpečovacieho opatrenia spočíva v tom, aby sa veriteľovi poskytla ochrana preventívna, a nie následná. Zabezpečovacie opatrenie v podobe záložného práva umožní veriteľovi domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky v rámci výkonu záložného práva, pokiaľ bude jeho pohľadávka právoplatne priznaná.

9. Účel právnej úpravy zabezpečovacích opatrení je rozhodujúci aj pri výklade pojmu „dlžník“ v § 343 ods. 1 CSP. Napokon, samotný CSP tento pojem výslovne nevymedzuje. Dokonca sa tento pojem v celom CSP nachádza iba jediný raz, a to v § 343 ods. 1 CSP. Platí to aj pre jeho náprotivok, pojem „veriteľ“. Ani jeden z týchto pojmov teda nie je (a nebol ani v minulosti) pre civilné sporové právo bežný. Civilné sporové právo označuje strany konania ako žalobca a žalovaný (§ 60 CSP), teda pojmami, ktoré vystihujú ich procesné postavenie, a sú neutrálne, pokiaľ ide o ich hmotnoprávny vzťah. Žalobca sa žalobcom stáva tým, že podá žalobu. Z hľadiska jeho označenia nie je vôbec podstatné, či hmotné právo, ktoré si v konaní uplatňuje, existuje. Takisto nie je vôbec podstatné, či žalovaný je nositeľom povinnosti zodpovedajúcej právu, ktoré žalobca uplatnil. Žalovaný sa stane žalovaným tým, že ho žalobca zažaluje. Podobne to je aj v prípade neodkladných opatrení, kde zákon používa označenie „navrhovateľ“. Úzky jazykový výklad ustanovenia § 343 ods. 1 CSP by preto viedol k tomu, že ktokoľvek, kto podá návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, je veriteľom a ktokoľvek, voči komu smeruje, je automaticky jeho dlžníkom. Takéto nazeranie na strany sporového konania sa nezdá zmysluplné. V každom prípade je však zrejme, že pojem „dlžník“ je pojmom hmotného práva, a preto pre jeho výklad nebudú postačovať ustanovenia Civilného sporového poriadku.

10. Z ustanovenia § 488 OZ ako základného predpisu súkromného práva hmotného je zrejme, že dlžníkom je ten, kto je povinný splniť veriteľovi záväzok. Ide v podstate o otvorenú definíciu, pretože dlžníkom môže byť aj samotný veriteľ, čo je prípad vzájomných záväzkov. Obsah konkrétnej povinnosti, ktorú musí dlžník splniť, teda vyplýva z povahy občianskoprávneho vzťahu, ktorého je účastníkom. Napríklad podľa § 657 OZ je dlžník povinný vrátiť veriteľovi veci určené podľa druhu, ktoré mu veriteľ prenechal. Dlžníkom ale nie je len osoba, ktorá musí veriteľovi niečo dať. Ustanovenie § 494 OZ totiž spresňuje, že dlžník je povinný niečo dať, konať, niečo sa zdržať alebo niečo trpieť. Za dlžníka možno teda označiť kohokoľvek, komu vzniká voči veriteľovi povinnosť niečo strpieť. To je podľa názoru odvolacieho súdu za okolností prejednávanej veci, v ktorej ide o odporovaciu žalobu, dôležitý poznatok.

11. V kontexte odporovacej žaloby zákon používa pojem „dlžník“ výslovne v súvislosti s označením osoby, voči ktorej má veriteľ (uplatňujúci právo právneho úkonu odporovať) pohľadávku (§ 42a ods. 1 prvá veta OZ). Súdna prax sa tiež ustálila na tom, že účinkom úspešného odporovania právneho úkonu nie je zmena v osobe priameho dlžníka, ale na jednej strane právo úspešného veriteľa požadovať uspokojenie svojej pohľadávky aj z dotknutého majetku (ktorý erga omnes zostáva majetkom tretej osoby, pretože nebola judikovaná neplatnosť právneho úkonu, ale jeho neúčinnosť len vo vzťahu k žalujúcemu veriteľovi, v danom prípade k oprávnenému v exekučnom konaní) a na strane druhej povinnosť tejto tretej osoby strpieť exekvovanie tohto majetku v exekučnom konaní vedenom oprávneným (úspešne odporujúci veriteľ) proti povinnému (priamy dlžník, ktorý dotknutý majetok scudzil) (II. ÚS 153/2020). Na základe úspešného odporu je prípustná exekúcia na majetok adresáta odporu (žalovaného v odporovom konaní), a to na tú jeho časť, ktorá predstavuje prospech z úspešne odporovaného právneho úkonu. Táto časť majetku adresáta odporu zodpovedá časti majetku

pôvodného dlžníka z právneho vzťahu s veriteľom (oprávneným), ktorý z majetku dlžníka ušiel v dôsledku odporovaného právneho úkonu. Nič to nemení na skutočnosti, že exekučný titul na plnenie smeruje proti insolventnému dlžníkovi a jedine proti tejto osobe sa môže veriteľ ako oprávnený návrhom na vykonanie exekúcie domáhať uspokojenia svojej pohľadávky. Právoplatný rozsudok v odporovom konaní sa vzťahuje na konkrétny exekvovateľný majetok, a nie na osobu žalovaného (§ 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý sa v dôsledku procesného úspechu žalobcu nemôže dostať do procesnej pozície povinného v exekúcii. Proti tejto osobe sa právne účinky úspešného odporu prejavia v tom zmysle, že v rámci exekučného konania proti dlžníkovi je povinná strpieť vedenie exekúcie (speňaženie) na predmet plnenia z odporovaného právneho úkonu, ktorého bola popri dlžníkovi účastníkom (IV. ÚS 575/2020, zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 82/2020, pozri tiež ŠTEVČEK, M. et al.: Občiansky zákonník. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2019, s. 365).

12. Ako je zrejmé, v judikatúre týkajúcej sa odporovateľných právnych úkonov sa osoba, ktorá je povinná veriteľovi plniť na jeho pohľadávku, označuje bežne pojmom „priamy dlžník“. Zjavným účelom je vystihnúť stav, keď jedine tento dlžník má povinnosť voči veriteľovi niečo dať alebo konať – najčastejšie zaplatiť peňažnú pohľadávku. Judikatúra je však jednotná aj v tom, že osoba, ktorá mala z odporovateľného úkonu prospech, je povinná strpieť speňaženie majetku, ktorý z odporovateľného úkonu získala. Podľa názoru odvolacieho súdu by preto bolo možné túto osobu označiť za „nepriameho dlžníka“ veriteľa. V každom prípade jej postavenie sa len málo líši od postavenia záložcu, ktorý poskytol svoj majetok na zabezpečenie pohľadávky veriteľa voči záložnému dlžníkovi. Nie je ďaleko ani od postavenia ručiteľa, ktorý zodpovedá za splnenie dlhu dlžníka takisto svojím majetkom. Tieto osoby sú vo väčšej, či menšej miere povinné poskytnúť svoj majetok na účely splnenia dlhu (priameho) dlžníka, ak to dlžník neplní včas.

13. Odvolací súd tu opäť pripomína účel zabezpečovacieho opatrenia, ktorým je ochrana pohľadávky veriteľa prostriedkami procesného práva. Zuzujúci výklad pojmu „dlžník“ obsiahnutého v § 343 ods. 1 CSP, ktorý nezahŕňa osobu, ktorá je povinná v exekúcii strpieť speňaženie svojho majetku na účely splnenia dlhu priameho dlžníka, nie je v súlade s týmto účelom. V konečnom dôsledku vytvára bez zmysluplného odôvodnenia dve kategórie veriteľov: v tej prvej má veriteľ „šťastie“ jednak v tom, že dlžník nepreviedol svoj exekvovateľný majetok na tretiu osobu, ale aj v tom že môže žalovať na plnenie priamo dlžníka a dosiahnuť nariadenie zabezpečovacieho opatrenia priamo na jeho majetok, a v tej druhej má veriteľ „smolu“ nielen v tom, že dlžník previedol svoj majetok, a musí okrem žaloby na plnenie podávať ďalšiu žalobu (odporovaciu), ale aj v tom, že v dôsledku toho prevodu majetku na tretiu osobu bude zabezpečovacie opatrenie vylúčené ipso facto nielen voči dlžníkovi (ktorý už majetkom nedisponuje), ale ipso iure aj voči osobe, na ktorú dlžník tento majetok previedol, lebo táto nemôže byť tiež „dlžníkom“.

14. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že judikatúra sa stabilne (R 34/2020) hlási k rozširujúcemu výkladu pojmu „dlžník“ aj v kontexte ustanovenia § 42a ods. 1 OZ, keď za dlžníka veriteľa považuje nielen osobu, ktorá je zaviazaná splniť veriteľovi vlastný dlh, ale aj ručiteľa a ďalšie osoby, ktoré sú z dôvodu akcesorickej a subsidiárnej povinnosti zákonom zaviazané uspokojiť pohľadávku veriteľa (pozri aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/148/2021 a sp. zn. 6Cdo/122/2022).

15. Na podporu rozširujúceho výkladu pojmu „dlžník“ možno tiež odkázať na pravidlo o primeranej použiteľnosti ustanovení o neodkladných opatreniach aj na zabezpečovacie opatrenia (§ 344 CSP) a osobitne pripomenúť súdnu prax, ktorá aj po účinnosti Civilného sporového poriadku naďalej pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia aj voči tretej osobe. Pokiaľ má mať zabezpečovacie opatrenie vo vzťahu k neodkladnému opatreniu subsidiárnu povahu (§ 324 ods. 3 CSP), podobné účinky zabezpečovacieho opatrenia, konkrétne, že sa môže vzťahovať aj na majetok tretej osoby, by sa nemali odmietať.

16. Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd uzatvára, že ustanovenie § 343 ods. 1 CSP treba vykladať v tom zmysle, že pojem „dlžník“ zahŕňa aj toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

17. Pokiaľ ide o výklad pojmu „peňažná pohľadávka veriteľa“, predovšetkým treba zdôrazniť, že ustanovenie § 343 ods. 1 CSP výslovne nestanovuje, že musí ísť o peňažnú pohľadávku voči „dlžníkovi“ uvedenému v tomto ustanovení. V každom prípade však zo záverov týkajúcich sa pojmu „dlžník“ vyplýva,

že v kontexte odporovateľných úkonov zohráva ústrednú rolu pohľadávka veriteľa voči priamemu dlžníkovi podľa § 42a ods. 1 prvej vety OZ. Ako už odvolací súd vysvetlil v predchádzajúcich bodoch, veriteľ síce nemá pohľadávku voči „nepriamemu dlžníkovi“, ale „nepriamy dlžník“ je povinný strieť exekúciu na svoj majetok práve na účely splnenia pohľadávky veriteľa voči priamemu dlžníkovi. Rovnako aj v tejto súvislosti treba prihliadať na osobitné okolnosti prípadu, ako ich zdôraznil aj ústavný súd, najmä na systematiku vzťahov vznikajúcich medzi účastníkmi pri odporovateľných právnych úkonov, čo potom vedie k záveru, že ustanovenie § 343 ods. 1 CSP treba vykladať v tom zmysle, že ak zabezpečovacie opatrenie smeruje voči tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech, peňažnou pohľadávkou veriteľa sa rozumie peňažná pohľadávka veriteľa voči dlžníkovi. Z tohto dôvodu ani nie je rozhodujúce, či má výrok rozhodnutia súdu o odporovacej žalobe určujúcu povahu. Navyše, nepochybné je, že zabezpečovacie opatrenie možno nariadiť aj pred začatím konania vo veci samej, teda obstoí aj bez priamej procesnej väzby na také konanie.

18. Vychádzajúc z premís použitých ústavným súdom odvolací súd dodáva, že rozširujúci výklad oboch pojmov ustanovenia § 343 ods. 1 CSP je o to viac namieste, keď medzi priamym a nepriamym dlžníkom existujú úzke väzby. V tejto súvislosti odvolací súd vychádza zo skutkových tvrdení žalobcu, pretože ich žalovaný nepoprel, takže ich treba považovať na účely konania o zabezpečovacom opatrení za hodnoverne osvedčené:

19. V konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 26Cbi/25/2015 si správca úpadcu PB Power Trade, a.s. uplatňuje voči JASPLASTIK-SK uloženie povinnosti vydať do všeobecnej podstaty úpadcu peňažnú náhradu v sume 1 615 118,40 € z titulu neúčinnosti štyroch právnych úkonov úpadcu s JASPLASTIK-SK. V čase začatia konania 26Cbi/25/2015 bol JASPLASTIK-SK vlastníkom nehnuteľností pozostávajúcich z pozemkov, bytov a iných administratívnych budov. JASPLASTIK-SK sa po uplatnení pohľadávky žalobcu na Okresnom súde Žilina zbavil nehnuteľného majetku v prospech žalovaného troma kúpnyimi zmluvami. Následne žalovaný previedol časť tohto majetku (stavbu – hala 5) na spriaznený subjekt JÁSZ-PLASZTIK kft keďže v JASPLASTIK-SK sú spoločníkmi JÁSZ-PLASZTIK kft s vkladom 100 000 € (50 % na základnom imaní), A. B. C. s vkladom 50 000 € (25 % na základnom imaní) a A. D. D. s vkladom 50 000 € (25 % na základnom imaní); v JASPLASTIK-SK sú členmi štatutárneho orgánu A. B. C. a A. D. D.; v žalovanom (SKH plastik, spol. s r.o.) sú spoločníkmi A. B. C. s vkladom 10 500 € (30 % na základnom imaní), A. D. D. s vkladom 10 500 € (30 % na základnom imaní), E. F. G. s vkladom 14 000 € (40 % na základnom imaní) a v žalovanom (SKH plastik, spol. s r.o.) sú členmi štatutárneho orgánu A. B. C. a A. D. D.. Uzatvorením kúpnych zmlúv došlo k vyvedeniu celého nehnuteľného majetku z týchto spoločností. Voči žalovanému bolo uznesením Okresného súdu Galanta z 01.07.2024 č. k. 35C/80/2024-120 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 01.10.2024, č. k. 28Co/108/2024-163 nariadené neodkladné opatrenie spočívajúce v zákaze nakladať s nehnuteľnosťami totožnými v návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v tunajšej veci (ďalej len „neodkladné opatrenie z 01.07.2024“).

20. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že medzi priamym dlžníkom (JASPLASTIK-SK) a nepriamym dlžníkom (SKH plastik, spol. s r.o.) existuje podstatné osobné a majetkové prepojenie a že právne úkony, ktorým žalobca odporuje, vykazujú znaky koordinácie s cieľom ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobcu voči priamemu dlžníkovi. Kúpne zmluvy, ktorým žalobca odporuje, uzatváral JASPLASTIK-SK so žalovaným ako kvalifikovanou osobou podľa § 42a ods. 4 písm. c) a d) OZ, takže ich úmysel ukrátiť žalobcu sa predpokladá (§ 42a ods. 4 in fine OZ). Táto vyvrátená právna domnienka slúži na zjednodušenie dôkaznej situácie žalobcu ako veriteľa v konaní o odporovacej žalobe, teda v konečnom dôsledku uľahčuje postih ušlého majetku, ktorý sa nachádza vo vlastníctve tretej osoby. Ide tu o ďalšiu súvislosť, ktorá len nasvedčuje tomu, že je správne pripustiť nariadenie zabezpečovacieho opatrenie zriadením záložného práva aj na majetok nepriameho dlžníka.

21. Pokiaľ ide o ostatné podmienky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, z § 343 ods. 1 a § 344 v spojení s § 325 ods. 1 a § 326 ods. 1 CSP vyplýva, že návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia možno vyhovieť, ak je a) hodnoverne osvedčená dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a b) odôvodnená obava, že exekúcia bude ohrozená.

22. Nárokom, ktorému sa má poskytnúť ochrana zabezpečovacím opatrením, je v tomto prípade peňažná pohľadávka na vydanie sumy v sume 1 615 118,40 € do všeobecnej podstaty úpadcu z titulu neúčinnosti štyroch právnych úkonov úpadcu s JASPLASTIK – SK. Vzhľadom na skutkové tvrdenia

žalobcu týkajúce sa jej vzniku, ktoré žalovaný nepoprel, a skutočnosť, že sa od roku 2015 riadne uplatňuje v inom súdnom konaní, mal odvolací súd za hodnoverne osvedčené, že pohľadávka žalobcu vznikla a že v čase rozhodovania súdu o zabezpečovacom opatrení podľa § 329 ods. 2 v spojení s § 344 CSP táto pohľadávka vrátane príslušenstva nebola splnená, ani nezanikla iným spôsobom, teda uplatňovaný nárok je dôvodný a trvá.

23. Čo sa týka druhej podmienky vyplývajúcej z § 343 ods. 1 CSP, ako bolo naznačené už vyššie, úlohou žalobcu je, aby v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia uviedol a doložil skutočnosti, ktoré osvedčujú obavu, že exekúcia bude ohrozená.

24. Žalobca v tejto súvislosti v podstate predniesol, že ak sa nenariadi zabezpečovacie opatrenie na navrhované nehnuteľnosti, dôjde podľa žalobcu k faktickému ohrozeniu exekúcie a uspokojeniu pohľadávok, a to vzhľadom na nemajetnosť JASPLASTIK – SK po zbavení sa nehnuteľného majetku. Žalobca by nebol schopný materiálne vykonať výrok rozhodnutia (zmarenie exekúcie), pretože by dlžník nemal dostatok majetku z dôvodu, že by tento opätovne previedol ďalej na iný subjekt.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu ale opísané skutkové tvrdenia v spojení s obsahom listín, ktoré žalobca priložil k žalobe (listy vlastníctva týkajúcich sa dotknutých nehnuteľností (č. XXXX pre k. ú. F., č. XXXX pre k. ú. H. a č. XXXX pre k. ú. D.; uznesenie odvolacieho súdu z 01.10.2024 č. k. 28Co/108/2024-163) neopodstatňujú záver, že by tu bola obava z ohrozenia exekúcie, ak sa zabezpečovacie opatrenie nenariadi.

26. Neodkladným opatrením z 01.07.2024, ktoré je inak odvolaciemu súdu známe z jeho činnosti (§ 186 ods. 1 CSP), sa žalovanému uložilo nenakladať nehnuteľnosťami, medzi ktorými sa nachádzajú aj nehnuteľnosti označené v návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v tunajšom konaní. Poznámka o tomto neodkladnom opatrení je zapísaná aj na listoch vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam. Keďže na toto neodkladné opatrenie odkazuje aj sám žalobca, niet dôvodu sa domnievať, že by zákaz nenakladať s dotknutými nehnuteľnosťami v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP) pre žalovaného neplatil. Táto skutková okolnosť je ale rozhodujúca z hľadiska obavy, či bude exekúcia pohľadávky žalobcu ohrozená. Žalovanému v nakladaní s nehnuteľnosťami, ktoré žalobca mienil zaťažiť zabezpečovacím opatrením, bráni právoplatné a vykonateľné neodkladné opatrenie súdu, ktoré bolo vydané práve z obavy, že exekúcia bude ohrozená. Účelom neodkladného opatrenia bolo práva reagovať na túto obavu a minimalizovať ohrozenie exekúcie. Podľa názoru odvolacieho súdu táto okolnosť v tunajšom (následnom) konaní o zabezpečovacom opatrení vylučuje obavu, že exekúcia bude ohrozená. Obava z ohrozenia exekúcie je však o to menej odôvodnená, keď žalovanému v nakladaní s nehnuteľnosťami bráni (popri povinnosti rešpektovať rozhodnutie súdu) aj samotný katastrálny zákon. Neodkladné opatrenie, ktorým sa nariadilo, aby vlastník s nehnuteľnosťou nenakladal, je totiž prekážkou v konaní o návrhu na vklad práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností, ktorá je dôvodom na prerušenie konania [§ 31a písm. e) katastrálneho zákona]. Zároveň tu treba mať na zreteli, že navrhovaný záloh predstavuje nehnuteľnosti, ktoré ušli z majetku priameho dlžníka, a teda práve tieto nehnuteľnosti môžu byť postihnuté v rámci exekúcie, ktorú by bol žalovaný povinný strpieť, ak sa odporovacia žaloba žalobcu skončí s úspechom. Za daných skutkových okolností je pohľadávka žalobcu chránená dostatočne, v dôsledku čoho neexistuje zmysluplná obava z ohrozenia exekúcie.

27. Odvolací súd preto uzatvára, že hoci je odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (nesprávne vyložil § 343 ods. 1 CSP), opodstatnená, v konečnom dôsledku žalobca neosvedčil existenciu obavy z ohrozenia exekúcie, teda neboli splnené podmienky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktoré predpokladá § 343 ods. 1 CSP. Preto bolo potrebné návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietnuť podľa § 328 ods. 1 v spojení s § 344 CSP.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) ako vo výroku vecne správne (výrok).

29. O trovách konania odvolací súd nerozhodoval, keďže rozhodnutím o zabezpečovacom opatrení sa konanie nekončí, pretože žalobu treba meritórne prejednať. O trovách konania vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie až v rozhodnutí, ktorým sa končí konanie vo veci samej (§ 354 v spojení s § 262 ods. 1 CSP).

30. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné dovolanie.